

LA CAPSETA DE FUSTA

5a edició dels Jocs Florals Rurals de Catalunya

Pseudònim Cal Pauet

En cada període de vacances, un nen passava una setmana a casa dels seus avis al poble de Duesaigües, al Baix Camp. De tornada els tres viatjaven en un d'aquells trens de vapor que sortia de l'estació de Reus fins al poble del marrec, on l'esperaven els seus pares. Aquell any insistí molt que el viatge el volia fer sol (mai ho va dir, però l'averkonyia una mica que a ell, ja fet un homenet, l'haguessin d'acompanyar els avis). Tant i tant ho va repetir que finalment hi varen accedir amb una condició: que s'endugués la capseta de fusta del seu avi per obrir-la en cas de necessitat. *D'acord – pensà –, però segur que hi ha estampetes d'aquestes que donen a l'àvia quan va a missa... de sant Roc o de la marededeu de de la Roca a qui també té molta devoció.*

El viatge dins aquell vagó de fusta no anava del tot bé: veia molta gent estranya, una dona vella, prima i sense dents reia cridanera tot parlant amb una altra vestida de negre que duia un pollastre viu dins una cistella. El més inquietant i esverador era el panxarrut d'ungles llargues que alternativament afaitava petits bocins de cansalada blanca i crostonets de pa que es cruspia amb delit. Dos seients més avall, un home amb gorra i mans molt brutes es dirigí al revisor que imbuït d'aplom funcional picava seriosament els bitllets: *és molt desacostumat que deixin viatjar sol un nen amb els perills que hi ha!*

A poc a poc va notar que un neguit tremolós s'enfondia per l'esquena i per la cassoleta dels genolls. Quan vesprejava el tren travessà el pont de Picamoixons, avui molt més alt i sorollós. La humitat de la nit ennuvolà les estacions de l'Espluga i de Vimbodí amb una claror tenebrosa i això que encara no havien arribat al túnel de Vinaixa... un lloc especialment sinistre.

Començà a créixer el desassossec, primer pel pit i després per les cames. Això demanava un ajut rellevant... *“àngel de la guarda, dolça companyia...”* sí, perquè abans els nens sabien resar...

Superat el fosc trajecte angoixant dins el túnel de Vinaixa, amb sotracs ensordidors i figures emmirallades com a fantasmes a les finestres tremoloses del vagó, la màquina del tren va exhalar de cop un esgarriós esgarip enmig la trista claror que deixava traspuar la boira... l'esverament havia triomfat en el combat contra el seu ànim incert.

De cop tenia la mà a la butxaca de l'abric agafant la capseta de fusta, el lligam amb els seus avis, la roca enmig de la por... ¿quin remei meravellós podia guardar? L'obrí amb una certa tremolor de mans. Dintre hi havia ben doblegat un paper d'aquells de ratlles blaves de la llibreta de l'avi. A l'aplanar els doblecs pogué llegir unes paraules màgiques: "*Som al vagó de darrere*"

Pseudònim Cal Pauet

Categoria adulta

Nascut el 25 d'octubre de 1949